

Sygnatura akt XII C 602/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 30 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Małecka

Protokolant: stażysta K. M.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 maja 2016 r. w P.

sprawy z powództwa R. S.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prokuratora Okręgowego w Poznaniu

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. kosztami sądowymi, od obowiązku uiszczenia których powód został zwolniony obciąża Skarb Państwa;

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. przyznaje od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Poznaniu) na rzecz adv. M. M. kwotę 8.856 zł brutto tytułem udzielonej powodowi pomocy prawnej z urzędu.

/-/ SSO Małgorzata Małecka

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 marca 2015 r. powód R. S. wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa – Prokuratorii Okręgowej w Poznaniu, zadośćuczynienia i odszkodowania za niezachowanie ustawowych terminów do rozpoznania złożonych powiadomień, skarg na przewlekłość mających wpływ na inne postępowania w wysokości 400.000 zł oraz obciążenie kosztami procesu Skarbu Państwa oraz zwolnienia z kosztów procesu w całości.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał szereg pism, adresowanych do Prokuratorii, co do których procedowanie jego zdaniem było nieprawidłowe (przewlekłość postępowania, nie rozpatrzenie wniosków, nie dopełnienie obowiązków, przekroczenie uprawnień). Powód wskazał, że te nieprawidłowości naraziły go na cierpienia moralne, konieczność składania niezliczonej ilości skarg, konieczność zgłaszania niezgodnych z prawem działań do prokuratorii, a także na stres związany z wizytami w komendzie policji i jednostkach prokuratorii. Powód utracił zaufanie do instytucji publicznych, a wskazana w pozwie kwota ma jedynie charakter szacunkowy.

Po ustanowieniu pełnomocnika z urzędu, strona powodowa w piśmie z dnia 7 października 2010 r. sprecyzowała żądanie pozwu, wskazując, że żądanie dotyczy zapłaty:

- kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia za cierpienia związane z utratą zaufania do organów publicznych, w tym sądów powszechnych, w szczególności ze względu na ignorowanie jego osoby, niepewności co do wymiaru sprawiedliwości, dezorientację spowodowaną niezrozumieniem właściwości miejscowych organów prowadzących postępowanie przygotowawcze w sprawie karnej przeciwko powodowi, rozstrzygniętej przez S. R. w Ś. W., VII

Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą we W. (sygn.. akt (...)) z dnia 11 sierpnia 2014 r., podlegającej aktualnie ponownemu rozpoznaniu pod sygn.. akt(...);

- kwoty 380.000 zł tytułem odszkodowania za utracone zarobki przez okres 2,5 roku;
- od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego,
- w przypadku oddalenia powództwa, przyznania od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, a nieopłaconej nawet w części.

W odpowiedzi na pozew z dnia 7 grudnia 2015r. Skarb Państwa reprezentowany przez Prokuratora Okręgowego w Poznaniu zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wniósł o odrzucenie pozwu i zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa według norm przepisanych; ewentualnie, w przypadku braku stwierdzenia przez Sąd podstaw do odrzucenia pozwu, strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa według norm przepisanych.

W uzasadnieniu, strona pozwana wskazała, że Sąd powinien rozważyć, czy nie zachodzą przesłanki do odrzucenia pozwu na podstawie art. 199 §1 pkt 2 k.p.c., wobec tego, że toczyło się już przed Sądem Okręgowym w Poznaniu postępowanie między stronami (sygn.. akt XII C 1993/15), w którym powód cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia.

Odnosząc się do zarzutów powoda, strona pozwana stwierdziła, że przeprowadzone czynności sprawdzające nie wykazały znaczących nieprawidłowości w procedowaniu co do pism powoda, a jedynie w niektórych przypadkach, pewne uchybienia procesowe. Pozwany wskazał, że powód nie zachowywał szeregu wymogów formalnych (np. nie podawał sygnatur spraw, nie dochowywał terminów, nie popierał swoich twierdzeń dowodami). Powód nie wykazał bezprawności czynów organów, związku przyczynowo-skutkowego między bezprawnym czynem a jego krzywdą. Pozwany wskazał również nie może ponosić odpowiedzialności za subiektywne stany psychiczne powoda. Brak też jest uzasadnienia dla żądanej w pozwie kwoty.

Na rozprawie dnia 21 grudnia 2015 strona powodowa doprecyzowała, iż dobrem osobistym, które zostało naruszone przez pozwanego jest zdrowie psychiczne powoda. Okres w którym dochodziło do jego naruszeń to okres od 27 marca 2013 r. do dnia wniesienia pozwu (13.03.2015r.). Powód nadal odczuwa cierpienia psychiczne, związane z brakiem informacji i niepewnością związaną z historią złożonych przez niego zawiadomień.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Powód R. S. jest stroną postępowań toczących się przed S. R. w Ś.: postępowania karnego, w którym został oskarżony m. in. o otwarcie bez upoważnienia korespondencji, która nadeszła do jego syna K. S. (sygn. akt (...)) i postępowania w sprawie podziału majątku wspólnego R. i J. S. (sygn. I (...) – obecnie (...)).

W związku z toczącymi się postępowaniami, powód wysyłał liczne pisma do organów państwowych.

Dowód: korespondencja powoda z organami (k. 73-80), wyjaśnienia powoda (k. 252-254), informacja Prokuratury Okręgowej w Poznaniu (k. 194).

Od stycznia 2009 r. toczyło się w prokuraturze Rejonowej wŚ. postępowanie o sygn.(...) w sprawie o przestępstwa przekraczania uprawnień przez Komornika Sądowego przyS. R.w Ś. R. B. i prokuratorów. Postanowieniem z dnia 12

sierpnia 2010 r. Komenda Powiatowa Policji odmówiła wszczęcia śledztwa wobec nie stwierdzenia znamion czynu zabronionego.

Powód w dalszym ciągu kierował w sprawie o sygn. (...) korespondencję do Prokuratury Rejonowej w Ś.. Wskutek tych pism dokonano ponownej analizy akt postępowań komorniczych i sądowych pod kątem ewentualnego podjęcia na nowo postępowania. W wyniku analizy, nie znaleziono do tego podstaw.

Dnia 7 stycznia 2013 r. powód wniósł skargę na naruszenie prawa do rozpoznania sprawy bez zbędnej zwłoki Dot. Ds. (...)Prokuratury Rejonowej w Ś.W., którą przekazał do Sądu Okręgowego w Poznaniu. Dnia 12 marca 2013 Sąd Okręgowy w Poznaniu wydał zarządzenie, w którym uznał skargę powoda za bezskuteczną, z uwagi na nie uzupełnienie jej braków formalnych (opłaty) (sygn. akt XVII S 35/14).

Dowód: postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu (k. 116-117), korespondencja powoda z organami (k. 109-115, 118-130).

Pod sygnaturą Ds. (...) toczyło się postępowanie w sprawie dokonanego w nieustalonym okresie, nie wcześniej niż w listopadzie 2012 r. niedopełnieniu przez Komornika przyS. (...) wŚ. obowiązków oraz przekroczenia uprawnień.

Powód skierował do Prokuratury Okręgowej w Poznaniu dwa powiadomienia o nieprawidłowościach w postępowaniu: z dnia 27 marca 2013 r., w którym powoływał się na sygnaturyR. N./Ś., (...) (poprzednio (...), (...) i (...)); oraz z dnia 13 września 2013 r., gdzie powoływał się na sygn.(...)i (...)/Śm/Ś..

Dowód: Powiadomienia (k. 73-74).

Pismo powoda z dnia 27 marca 2013 r., skierowane do pozwanego, zostało potraktowane jako uzupełnienie złożonego w dniu 8 marca 2013 r. zażalenia na postanowienie o umorzeniu śledztwa i dołączone do akt o sygn. (...) i wraz z tymi aktami przesłane do S. R.w K. celem rozpoznania.

Dowód: Pisma Prokuratury Okręgowej w Poznaniu (k. 200)

Pismo powoda z dnia 13 września 2013r., skierowane do pozwanego, stanowiło żądanie wyjaśnienia losów pisma powoda z 27 marca 2013r. Pozwany nie udzielił odpowiedzi na to pismo powodowi, mimo że pismu powoda z dnia 27 marca 2013r. nadano bieg.

Dowód: Pisma Prokuratury Okręgowej w Poznaniu (k. 200)

W związku z toczonymi się na skutek zawiadomień powoda postępowaniami karnymi, R. S. składał liczne skargi i inne pisma (na przewlekłość postępowania, niedopełnienie czy nadużycie obowiązków przez funkcjonariuszy publicznych).

Postanowieniem z dnia 26 listopada 2012 r. Prokuratura Rejonowa wG. odmówiła wszczęcia śledztwa w sprawie o przekroczenie uprawnień przez funkcjonariusza Policji i prokuratora wobec nie stwierdzenia znamion czynu zabronionego.

Postanowieniem z dnia 15 lipca 2013 r. Komenda Powiatowa Policji umorzyła śledztwo w sprawie przekroczenia uprawnień przez Komornika Sądowego przy S. R. w K. wobec nie stwierdzenia znamion czynu zabronionego.

Postanowieniem z dnia 30 września 2013 r. Prokuratura Rejonowa we W. umorzyła śledztwo w sprawie przekroczenia uprawnień przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Ś. wobec nie stwierdzenia znamion czynu zabronionego i braku danych uzasadniających podejrzenia popełnienia przestępstwa z art. 234 k.k.

Postanowieniem z dnia 10 grudnia 2013 r. Prokuratura Rejonowa w P. odmówiła wszczęcia śledztwa w sprawie niedopełnienia obowiązków przez sędziego Sądu Rejonowego w K. VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w Ś., który wydał wyrok w sprawie (...)

Postanowieniem z dnia 26 maja 2014 r. Prokuratura Rejonowa we W. umorzyła śledztwo w sprawie niedopełnienia obowiązków przez Sędziego Sądu Rejonowego R. C. podczas wydania zarządzenia z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie (...) oraz przekroczenia uprawnień przez Sędziego Sądu Okręgowego w ramach postępowania (...), wobec nie stwierdzenia znamion czynu zabronionego.

Postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2014 r. Prokuratura Rejonowa w Ś. W. odmówiła wszczęcia śledztwa w sprawie niedopełnienia obowiązków przez Komornika Sądowego przy S. R. w K. – Wydział Zamiejskowy w Ś., wobec nie stwierdzenia znamion czynu zabronionego.

Postanowieniem z dnia 23 czerwca 2014 r. Prokuratura Rejonowa w G. odmówiła wszczęcia postępowania w sprawie niedopełnienia obowiązków przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej we W. i Ś. wobec nie stwierdzenia znamion czynu zabronionego.

Postanowieniem z dnia 10 lipca 2014 r. Prokuratura Rejonowa w S. odmówiła wszczęcia śledztwa w sprawie przekroczenia uprawnień przez funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w Ś. wobec nie stwierdzenia znamion czynu zabronionego.

Postanowieniem z dnia 5 czerwca 2015 r. Prokuratura Rejonowa w Z. odmówiła wszczęcia śledztwa w sprawie przekroczenia uprawnień przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Ś. w związku z tym, że w tej sprawie toczyło się postępowanie zakończone prawomocnym umorzeniem śledztwa (Ds. 990/13) prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową we W.

Dowód: Treść postanowień (k. 142-164).

Dnia 17 października 2013 r. Prokuratura Rejonowa we W. wydała postanowienie o umorzeniu śledztwa w sprawie złożonego przez powoda zawiadomienia o przekroczeniu uprawnień przez sędziego Sądu Rejonowego w Ś. R. C., wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (sygn. akt Ds. (...)).

Zaskarżone przez powoda postanowienie zostało utrzymane w mocy przez S. R. w Ś. W. w postanowieniu z dnia 2 czerwca 2014 r. (sygn. (...)).

W dniu 3 kwietnia 2014 r. powód złożył za pośrednictwem S. R. w K. Wydział Zamiejskowy w Ś. skargę na przewlekłość postępowania.

Dnia 24 września 2014 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu wydał zarządzenie w którym uznał skargę powoda za bezskuteczną z uwagi na nie uzupełnienie jej braków formalnych (opłaty, sygn. akt (...)).

Dowód: Postanowienie Prokuratury Rejonowej we W. (k. 131-132), Postanowienie S. R. w Ś. W. (k. 133-134), zarządzenie Sąd Okręgowy w Poznaniu (k. 141), korespondencja powoda z organami (k. 135-140).

Pismem z dnia 10 kwietnia 2014r. powód złożył powiadomienie do Prokuratury Okręgowej w Poznaniu dotyczące przekroczenia uprawnień przez sędziego w postępowaniu o sygn. akt (...). Pismo dołączono do akt zakończonego postępowania Ds.(...) bez nadania mu biegu.

Pismem z dnia 24 kwietnia 2014r. powód złożył powiadomienie do Prokuratury Okręgowej w Poznaniu powielając treść powiadomienia z dnia 10 kwietnia 2014 r. Powiadomieniu nie nadano biegu.

Dowód: Powiadomienia (k. 78-79) , zestawienie Prokuratury Okręgowej w Poznaniu (k. 196-199).

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt XIII C (...) Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił w całości roszczenie powoda o zasądzenie od Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prokuratora Rejonowego w Gostyniu kwoty 300.000 zł tytułem zadośćuczynienia za utratę zaufania do organów publicznych oraz organów ścigania w związku z nieprawidłowościami w prowadzonych postępowaniach przez Prokuraturę Rejonową w Gostyniu i odszkodowania za utracone zarobki.

Dowód: pozew z dnia 13.09.2014r. i 30.10.2014r., w yrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z 20.01.2016r. wraz z uzasadnieniem (k. 270-283)

Postanowieniem z dnia 8 września 2015r. Sąd Okręgowy w Poznaniu umorzył postępowanie w sprawie o sygn. akt XVIII C(...) z powództwa R. S. przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prezesa Sądu Okręgowego w Poznaniu o zapłatę 250.000 zł tytułem zadośćuczynienia za wydanie niezgodnego z prawem postanowienia z 15 listopada 2013r. w sprawie o sygn. akt XIII C (...)

Dowód: pozew z dnia 13.06.2014r. z modyfikacją z 5.08.2014r., postanowieniem z dnia 23.12.2014r., pismem cofającym pozew z dnia 1.09.2015r. i postanowienia z dnia 8.09.2015r. (k. 262-269)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentów oraz wyjaśnień złożonych przez powoda. Dowody z dokumentów Sąd uznał za wiarygodne, albowiem zostały sporządzone w przepisanej formie, przez podmioty uprawnione i nie budziły wątpliwości co do swojej prawdziwości. Nie były też kwestionowane przez strony postępowania.

Sąd częściowo uznał za wiarygodne twierdzenia powoda zawarte w wyjaśnieniach informacyjnych złożonych na rozprawie w dniu 19 maja 2016r. W większości nie budziły wątpliwości Sąd co do ich wiarygodności wyjaśnienia dotyczące przebiegu korespondencji powoda z pozwanymi, które w istocie precyzowały jego stanowisko w sprawie oraz zarzuty dotyczące prowadzonych postępowań. W tym zakresie Sąd dał również wiarę dowodom z dokumentów, które ostatecznie precyzowały przebieg postępowań. Sąd nie dał natomiast wiary powodowi odnośnie cierpienia jakich ten miał doświadczyć w wyniku uchybień w postępowaniach karnych. Powód poparł swoje żądania jedynie ogólnymi sformułowaniami o niepewności i zdezorientowaniu. W swoich pismach i wyjaśnieniach powód nie wyszedł poza dość ogólne i gołosłowne zapewnienia o cierpieniu, nie uprawdopodobniając go jednak żadnymi dowodami. Sąd nie dał również wiary powodowi w zakresie żądań dotyczących utraconych zarobków. Powód przyjął jako podstawę swoich żądań dochody oszacowane na potrzeby sprawy o alimenty na rzecz swoich dzieci. Powód obecnie nie pracuje i nie osiąga dochodów z kapitału. Przyjęte przez powoda kwoty nie zostały poparte żadnymi wiarygodnymi dowodami. Powód nie przedstawił też dowodów na związek przyczynowy między uchybieniami w postępowaniach, a poniesioną szkodą wynikającą z niemożności znalezienia pracy.

Pozostałe dowody (w szczególności wniosek powoda o przesłuchanie w sprawie świadków wymienionych w piśmie z dnia 8 stycznia 2016r.) Sąd oddalił uznając je za nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Na podkreślenie bowiem zasługuje, że strona pozwana nie kwestionowała, że nie nadała pismom powoda z dnia 13 września 2013r., 10 kwietnia 2014r. i 25 kwietnia 2014r. biegu. Pismo z 27 marca 2013r. zostało natomiast potraktowane jako uzupełnienie zażalenia z dnia 8 marca 2013r. na postanowienie o umorzeniu śledztwa w sprawie Ds. 30/13 prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową w Środzie W.. o czym jednak nie poinformowano powoda.

Sąd zważył, co następuje :

Roszczenie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie. Powód domagał się zasądzenia od pozwanego 400.000 zł, na którą to kwotę składało się 380.000 zł utraconych zarobków (odszkodowanie) i 20.000 zadośćuczynienia za cierpienia psychiczne związane z nieprawidłowym procedowaniem co do 4 pism złożonych do pozwanego i utratą zaufania do niego.

Zgodnie z treścią art. 417 par. 1 kc za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Przepis art. 445 §1 k.c., stanowi natomiast, że sąd może przyznać poszkodowanemu w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie pieniężne na podstawie przepisu art. 445 k.c. jest swoistą formą odszkodowania i stanowi rekompensatę za szkodę niemajątkową, doznaną przez poszkodowanego na skutek konkretnego zdarzenia, przy czym nie można tego traktować jako ekwiwalentu, charakterystycznego dla szkody majątkowej. Szkada niemajątkowa przejawia się w tym, że nie da się ocenić w pieniądzech poniesionego uszczerbku. Przepis art. 445 k.c. ma na celu złagodzenie doznanej krzywdy, która w rozumieniu tego przepisu oznacza cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, to jest ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 8 lutego 2006 r. w sprawie I ACa 1131/05, LEX nr 194522).

Z kolei podstaw prawnych ewentualnej odpowiedzialności za naruszenie dóbr osobistych pozwanego należało upatrywać w art. 23 w zw. z art. 24 k.c. Zgodnie z treścią tego przepisu ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie uprawniony może również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Z powyższego wynika, iż przywołany przepis nie stanowi podstawy normatywnej dla zasądzenia zadośćuczynienia w każdym wypadku bezprawnego naruszenia dóbr osobistych, lecz odsyła do przepisów szczególnych, które przewidują ten środek, mianowicie art. 448 k.c., zgodnie z którym w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Przesłankami ochrony dóbr osobistych, które muszą być spełnione łącznie, są: 1) zagrożenie lub naruszenie tego dobra, 2) bezprawność zagrożenia lub naruszenia 3) poniesiona szkoda bądź doznana krzywdą. Pierwszą z w/w przesłanek udowodnić musi powód dochodzący ochrony przed sądem. Przepis art. 24 k.c. nie wymaga dla wskazanej w nim odpowiedzialności przesłanki w postaci winy sprawcy naruszenia dóbr osobistych oraz przewiduje domniemanie bezprawności jego działania, co powoduje, że dochodzący ochrony nie musi tej przesłanki udowadniać. Na stronie pozwanej natomiast spoczywa obowiązek wykazania, że jej działanie było zgodne z prawem. Bezprawność postępowania oznacza działanie lub zaniechanie sprzeczne z porządkiem prawnym i zasadami współżycia społecznego.

Zgodnie z powyższym, w okolicznościach przedmiotowej sprawy na powódzie spoczywał obowiązek wykazania, iż strona pozwana naruszyła jego dobra osobiste, oraz, że w wyniku jej działań doszło do utraty zarobku i doznania krzywdy, z kolei stronę pozwaną obciążało wykazanie, iż nie działała bezprawnie.

Sąd uznał za bezzasadne roszczenie powoda o zapłatę przez pozwanego zadośćuczynienia za naruszenie jego dobra osobistego w postaci zdrowia psychicznego oraz dobra osobistego w postaci utraty zaufania do instytucji publicznych uznając, iż na skutek zachowań pozwanego polegających na nieinformowaniu strony powodowej o nienadaniu jego pismom z 13 września 2013r., 10 kwietnia 2014r. i 25 kwietnia 2014r. biegu, a także o nadaniu pismu z dnia 27 marca 2013r. biegu, nie doszło do naruszenia jakichkolwiek dóbr osobistych powoda.

Powód nie wykazał by doszło do naruszenia jego dobra osobistego w postaci zdrowia psychicznego. Nie przedstawił żadnych wiarygodnych dowodów, które tę okoliczność potwierdzały. Ponadto na podkreślenie zasługuje, że nie ma normalnego związku przyczynowego pomiędzy brakiem odpowiedzi na pismo obywatela ze strony organów państwa a pogorszeniem stanu zdrowia psychicznego.

Powód powoływał się na cierpienia psychiczne, które były związane z niepewnością co do biegu toczących postępowań i losów jego pism oraz utratę zaufania do organów państwowych i organów wymiaru sprawiedliwości. Nie wykazał on jednak, by takich cierpień doznał. Odnośnie utraty zaufania do instytucji publicznych, jako naruszenia dobra osobistego, należy podkreślić, że takie zaufanie nie jest dobrem osobistym prawnie chronionym.

Art. 23 k.c. wskazuje katalog dóbr osobistych człowieka i zalicza do nich w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska. Zaznaczyć jednakże należy, że katalog dóbr osobistych prawnie chronionych, wskazanych w art. 23 k.c. nie jest katalogiem zamkniętym. W tej sytuacji jednak, to na stronie powodowej leży ciężar argumentacji, że dane dobro jest prawem chronione (np. poprzez wskazanie bardziej podstawowego dobra osobistego, z którego się ono wywodzi). Powód nie dopełnił tego obowiązku, znów ograniczając się jedynie do ogólnych stwierdzeń. Należy podkreślić, że powód korzystał z prawa do sądu i prawa do zaskarżania rozstrzygnięć, z którymi się nie zgadzał. To, że skargi te były oddalane a śledztwa umarzane, nie świadczy o tym, że jego prawa zostały ograniczone. Subiektywne niezadowolenie z rozstrzygnięcia nie jest bowiem wystarczającą przesłanką jego zmiany.

Zdaniem Sądu, dobro osobiste wskazywane przez powoda - zaufanie do instytucji państwowych oraz dezorientacja co do losów 4 pism wystosowanych do Prokuratury Okręgowej w Poznaniu - nie istnieje, a skoro tak, to nie mogło dojść do jego naruszenia przez stronę pozwaną i powództwo oparte o tę podstawę podlegało oddaleniu.

Należy tu zwrócić uwagę, że duża część problemów związanych z trudnością w śledzeniu pism wynikała z działań samego powoda, który wysyłał organom wiele pism, formułowanych w bardzo niejasny sposób, bez precyzowania, jakiego postępowania dotyczą i czego konkretnie żąda. Powód mógłby uniknąć niepewności poprzez rzetelne przygotowanie pism - podanie każdorazowo sygnatury akt prokuratorskich których pismo dotyczy oraz przedstawianie w sposób syntetyczny i jasny swojego żądania. Ponadto zdeorientowanie powoda i związane z tym cierpienia psychiczne nie zostały w żaden sposób przez niego udowodnione i są jedynie głośliwymi stwierdzeniami o charakterze subiektywnym.

Nawet, gdyby przyjąć, że przedmiotowe dobro osobiste istnieje, należałoby wskazać obiektywne kryteria pozwalające stwierdzić, że takie dobro zostało naruszone. W orzecznictwie i doktrynie podkreśla się, że dla oceny, czy doszło do naruszenia dóbr osobistych człowieka, decydujące znaczenie ma nie subiektywne odczucie osoby żądającej ochrony prawnej, ale kryteria obiektywne (por. w szczególności wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 1976 r., II CR 692/75, OSNCP 1976, nr 11, poz. 251 i z dnia 25 kwietnia 1989 r., I CR 143/89, OSP 1989, nr 9, poz. 330). Jak wskazuje się w doktrynie, sąd ustalając, czy nastąpiło naruszenie dóbr osobistych, powinien ocenić, czy na skutek działania sprawcy powód miał wystarczającą podstawę do negatywnych odczuć, przy czym należy uwzględnić nie tylko jego osobiste przeżycia, ale także przeciętną reakcję człowieka. Miernika obiektywnego poszukuje się zazwyczaj w tzw. opinii publicznej, która jest wyrazem poglądów powszechnie przyjętych i akceptowanych przez społeczeństwo w danym miejscu i czasie. Ocena, że określona wypowiedź, według tak ujętych kryteriów, nie narusza dóbr osobistych jednostki, wymaga uzasadnienia obejmującego wszystkie istotne elementy stanu faktycznego, a także odwołania się do owych przyjętych i akceptowanych przez ogół społeczeństwa poglądów w danej kwestii. Na takiej dopiero podstawie sąd może zająć stanowisko, czy określone zachowanie w powszechnym odczuciu stanowi naruszenie godności człowieka, czy też opinia publiczna nie wiąże z nim takich konsekwencji. Powód nie wskazał takich kryteriów.

Podsumowując powyższe rozważania Sąd uznał, że powód nie wykazał naruszenia jego dóbr osobistych przez pozwanego.

Odnosząc się natomiast do kwestii odszkodowania, Sąd stwierdził, że działania pozwanego związane z procedowaniem co do wysłanych przez powoda pism nie nosiły znamion bezprawności. Jak wykazały postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie oraz procedury wyjaśniające prowadzone przez jednostki organizacyjne podległe Prokuraturze Okręgowej w Poznaniu były zgodne z prawem. Doszło jedynie do pewnych uchybień proceduralnych, wynikających po części z liczby postępowań z udziałem powoda. (pozwany zgodnie z obowiązującymi przepisami nie nadał w przypadku

pism z 10 i 24 kwietnia 2014r. im biegu, lecz uchybieniem z jego strony był brak zawiadomienia o tym powoda zgodnie z par. 265 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 24 marca 2010r. tj. regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury). Powód nie udowodnił również związku przyczynowego tych naruszeń z utraconymi zarobkami, a co więcej, nie uprawdopodobnił tych zarobków, poprzestając jedynie na oparciu się o wyliczenia wysokości alimentów i stwierdzeniu, że tyle obecnie nie zarabia. Powód od października 2013 r. pozostaje bez zatrudnienia i nie osiąga dochodów z tytułu obrotu papierami wartościowymi. Powód wskazał, że utrata zarobków spowodowana jest ostracyzmem społecznym i blokowaniem jego kapitału w innej sprawie sądowej. Tego typu stwierdzenia, nie mogą być jednak traktowane jako dowód, a nawet uprawdopodobnienie roszczeń.

Oprócz ogólnikowych stwierdzeń o ostracyzmie społecznym, lub wskazania w żaden sposób nie wykazano jak te fakty mają wynikać z braku informacji o stanie postępowań z udziałem powoda. Tym samym powód nie wykazał nie tylko wysokości szkody, ale również związku przyczynowego z zachowaniami pozwanego polegającymi na niepoinformowaniu powoda o nienadaniu biegu pismom z dnia 13 września 2013r., z 10 kwietnia 2014r. i z 25 kwietnia 2014r. oraz o nadaniu pismu z dnia 27 marca 2013r. biegu.

Należy też podkreślić, że identyczne zarzuty podnosił powód w sprawie przed Sądem Okręgowym w Poznaniu oznaczonej sygn. akt XIII (...). Powód wywodził te same konsekwencje z odmiennego stanu faktycznego, również nie uprawdopodobniając utraconych zarobków. Sprawa zakończyła się wyrokiem oddalającym roszczenie, wydanym 20 stycznia 2016 r.

Z uwagi na powyższe, roszczenie powoda okazało się w całości bezzasadne, w związku z czym Sąd je oddalił, o czym orzekł w pkt. 1 wyroku. Z uwagi na to, że żądania zgłoszone przez powoda w sprawach toczących się przed tutejszym Sądem Okręgowym o sygnaturach XVIII C(...) i XIII C(...) zostały oparte na zupełnie odmiennych stanach faktycznych brak było podstaw do uwzględnienia wniosku pozwanego o odrzucenie pozwu.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 §1 kpc, obciążając kosztami sądowymi Skarb Państwa w pkt. 2 wyroku, albowiem postanowieniem z dnia 26 czerwca 2015 r. powód został zwolniony w całości z kosztów sądowych.

W punkcie 3 wyroku na podstawie art. 98 §1 kpc w zw. z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa w zw. z §6 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz w zw. z art. 109 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zasądził od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Głównego Urzędu Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7200,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W pkt. 4 wyroku na podstawie §2 pkt. 1-3 w zw. z §6 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd zasądził od Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Poznaniu na rzecz adwokata M. M. kwotę 8856 zł brutto tytułem pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

/-/ SSO Małgorzata Małecka

ZARZĄDZENIE

1. Notować,
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.
3. Za 21 dni bądź z apelacją.

P., 16 czerwca 2016r. /-/ Małgorzata Małecka